

АДМІНІСТРАТИВНЕ ПРАВО І ПРОЦЕС; ФІНАНСОВЕ ПРАВО; ІНФОРМАЦІЙНЕ ПРАВО

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32782/TNU-2707-0581/2024.2/08>

Кюнцилі Р.В.

Львівський національний університет природокористування

Бесага І.В.

Львівський державний університет внутрішніх справ

Янчик М.І.

адвокат

АДМІНІСТРАТИВНА ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ ЗА ДОМАШНЄ НАСИЛЬСТВО: ПРОБЛЕМИ КВАЛІФІКАЦІЇ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПРАВОЗАСТОСУВАННЯ¹

Автори відзначають вплив пандемії COVID-19 на судову практику у сфері притягнення до відповідальності за домашнє насильство та висвітлюють тенденції судових процесів з цих питань під час конфлікту між Україною та Росією. Посилення соціальних конфліктів та емоційна напруга, спричинені суспільною ізоляцією, поглиблюють конфлікти в сім'ях і призводять до зростання випадків домашнього насильства. Відзначається, що відсутність доступу до правозахисної системи і соціальна ізоляція збільшують ризик насильства.

Пропонована розвідка присвячена висвітленню проблемних аспектів державного управління у сфері протидії домашньому насильству в умовах примусової суспільної ізоляції. У статті розкриваються недоліки процесуального оформлення матеріалів у справах про адміністративні правопорушення працівниками Національної поліції, що має наслідком закриття провадження у справі про адміністративне правопорушення або повернення протоколів на доопрацювання уповноваженим суб'єктам. Також надаються загальні рекомендації щодо відмежування складу адміністративного правопорушення «домашнє насильство» від інших правопорушень та цивільних правовідносин.

Авторами статті робиться акцент на особливостях складу адміністративного правопорушення 173² Кодексу України про адміністративні правопорушення у частині притягнення до адміністративної відповідальності за домашнє насильство. Дослідження базується на аналізі найбільш показових судових рішень судів першої інстанції у період з 2019 по 2024 рік у справах про адміністративні правопорушення за статтею 173² Кодексу України про адміністративні правопорушення щодо притягнення до відповідальності за домашнє насильство.

Ключові слова: запобігання та протидія домашньому насильству; час необхідної суспільної ізоляції; адміністративне правопорушення; кваліфікація правопорушень; недоліки оформлення процесуальних документів.

Постановка проблеми. Пандемія COVID-19 спричинила уповільнення темпів людського розвитку у всьому світі, не тільки завдавши економічних збитків, але й ще більше загостривши

соціальні проблеми. Введений у багатьох країнах режим соціальної ізоляції лише посилив іншу, вже раніше існуючу «пандемію» – домашнє насильство. Названа ситуація значно погіршилася після

¹ Фінансується Європейським Союзом. Проте висловлені погляди та думки належать лише автору (-ам) і не обов'язково відображають погляди Європейського Союзу чи Європейського виконавчого агентства з питань освіти та культури. Ні Європейський Союз, ні грантодавець не можуть нести за них відповідальність.

повномасштабного нападу росії на Україну. Правоохоронні органи та соціальні служби у воєнний час спрямовують усі можливі зусилля на допомогу внутрішнім переселенцям та постраждалим. Усі інші проблеми, у тому числі боротьба з домашнім насильством, залишилися на другому плані.

Протидія насильству у сім'ї є важливою складовою суспільного розвитку, яка вимагає негайних заходів. Цей вид насильства не лише є соціальною проблемою, але й порушує основні права та свободи людини. Кожен випадок насильства у сім'ї – це порушення прав конкретної особи, яке потребує втручання з боку держави та суспільства. Захист прав людини і забезпечення її безпеки є необхідною умовою для побудови справедливого і гуманного суспільства.

Збільшення кількості звернень щодо домашнього насильства напряму корелює із війною і доступом до правозахисної системи. Відсутність прямої комунікації, режим необхідної соціальної ізоляції та емоційна напруга продукують агресію та поглиблюють конфлікти, які й до вторгнення могли вирішуватися немирним способом. Тисячі сімей були змушені переїжджати в більш безпечні міста, проте це ніяк не гарантує захисту від насильницьких дій, звичних для їхніх родин.

Так, у 2022 зареєстровано 1 498, а у 2023 році – 2 705 кримінальних проваджень за ст. 126¹ Кримінального кодексу України – «Домашнє насильство» [1]. У першому кварталі 2024 року винесено 40 128 постанов у справах про адміністративні правопорушення за ст. 173³ КУпАП про притягнення до відповідальності та про закриття провадження у справі. Предметно, що інші постанови у цій категорії справ були винесені з процесуальних питань: виправлення описок, об'єднання проваджень тощо. Найбільша ж їх частина, а саме 49 239 постанов, стосувалася повернення матеріалів справи для усунення недоліків, доопрацювання та приведення матеріалів справи про адміністративне правопорушення у відповідність до вимог чинного законодавства до територіального підрозділу поліції, з якого ці матеріали надсилалися до суду [2].

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Адміністративно-правове забезпечення діяльності органів публічної адміністрації щодо попередження насильства в сім'ї розглядають І. П. Катеринчук, Х. П. Ярмакі, М. М. Заїка, О. М. Ткаленко. Міжнародні аспекти юридичних практик у сфері протидії домашньому насильству досліджує Р. Перелигіна. Особливості діяльності уповноважених суб'єктів на реагування на факти

домашнього насильства розкриті у напрацюваннях С. В. Альошкіна, О. В. Даценко, К. Л. Бугайчука, Т. М. Малиновської, О. В. Ковальової та інших.

Багатоаспектні дослідження з протидії домашньому насильству опубліковані фахівцями з Львівського державного університету внутрішніх справ у рамках проекту міжнародної технічної допомоги Європейського Союзу Еразмус+ «Запобігання та протидія домашньому насильству в час суспільно необхідної ізоляції» № 101123014 — NON-VIOLENCE — ERASMUS-JMO-2023-HEITCH-RSCH (Грантова Угода № 101123014 — NON-VIOLENCE) [3-9].

Постановка завдання. Метою пропонованої розвідки є узагальнення актуальної судової практики та висвітлення проблемних питань кваліфікації адміністративних правопорушень у цій сфері. В основу дослідження покладено найбільш показові судові рішення судів першої інстанції 2019-2024 років у справах про адміністративні правопорушення за статтю 173² КУпАП щодо притягнення до відповідальності за вчинення домашнього насильства.

Виклад основного матеріалу. Нормативно-правове регулювання сфери протидії домашньому насильству є надзвичайно широким. Відповідно, грамотна кваліфікація дій особи та належне оформлення процесуальних документів вимагають у фахівців Національної поліції глибоких знань. Проблемним на практиці, однак, виявилось не лише це: значна частина випадків, які відносяться поліцейськими до категорії «домашнє насильство», на практиці є адміністративним правопорушенням «дрібно хуліганство» або, взагалі, цивільними конфліктами, які не вважаються протиправними та караними в адміністративному законодавстві.

Правопорушення, визначені статтею 173² КУпАП розглядає суд. Уповноважені на те посадові особи органів Національної поліції мають право складати протоколи про правопорушення за цією статтею. Відповідно до вимог ч. 2 ст. 277 КУпАП справи про адміністративні правопорушення, передбачені ст. 173² КУпАП, розглядаються протягом доби. Такий особливий порядок покладає на відповідні органи, які складають протокол про адміністративне правопорушення, обов'язок забезпечити правопорушнику доступ до правосуддя та можливість реалізувати своє право на захист, а тому, останній має бути не тільки доставлений до суду, а й повинна бути забезпечена його присутність у судовому засі-

данні під час розгляду адміністративної справи стосовно нього (хоча нез'явлення до суду належно повідомленої особи, яка притягається до відповідальності, не є перешкодою для розгляду справи про домашнє насильство).

Слід відзначити, що складання протоколу про адміністративні правопорушення свідчить про порушення справи щодо конкретної особи, яка є суб'єктом правопорушення, і є невід'ємною частиною складу правопорушення. Особливість цього процесуального документу полягає в тому, що він одночасно є документом, на підставі якого порушується справа, і документом, на підставі якого звинувачується правопорушник. Від того, наскільки грамотно, змістовно, детально і мотивовано складений протокол, залежить правильність розгляду справи по суті та обґрунтованість застосування адміністративного стягнення до правопорушника.

Диспозицією ч. 1 ст. 173² КУпАП передбачено чотири самостійні склади правопорушення: 1. вчинення домашнього насильства; 2. вчинення насильства за ознакою статі; 3. невиконання термінового заборонного припису особою, стосовно якої він винесений; 4. неповідомлення уповноваженим підрозділам органів Національної поліції України про місце свого тимчасового перебування в разі винесення щодо такої особи термінового заборонного припису.

Диспозиція ч. 2 ст. 173² КУпАП передбачає кваліфікований склад: «ті самі дії, вчинені особою, яку протягом року було піддано адміністративному стягненню за одне з порушень, передбачених частиною першою цієї статті». Повторність правопорушення це повторне вчинення протягом року адміністративного правопорушення, відповідальність за яке передбачена відповідними статтями КУпАП та визначається за фактами винесених постанов у справах про адміністративні правопорушення, які набрали законної сили.

Не зазначення в фабулі протоколу про те, що особа, яка притягується до адміністративної відповідальності, повторно протягом року вчинила будь-яке з порушень, передбачених частиною першою статті 173² КУпАП, позбавляє суд можливості розгляду вказаного протоколу та має наслідком його повернення для належного доформування начальника територіального відділення, працівник якого склав такий протокол [10].

Кваліфікація «домашнього насильства». Об'єктом вказаного правопорушення є суспільні відносини у сфері захисту прав громадян.

Згідно з пунктом 3 частини першої статті 1 Закону України «Про запобігання та про-

тидію домашньому насильству» домашнє насильство – це діяння (дії або бездіяльність) фізичного, сексуального, психологічного або економічного насильства, що вчиняються в сім'ї чи в межах місця проживання або між родичами, або між колишнім чи теперішнім подружжям, або між іншими особами, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у родинних відносинах чи у шлюбі між собою, незалежно від того, чи проживає (проживала) особа, яка вчинила домашнє насильство, у тому самому місці, що й постраждала особа, а також погрози вчинення таких діянь. Вказаний закон також містить пояснення щодо того, що являє собою кожен з перелічених видів насильства.

Об'єктивна сторона домашнього насильства, передбаченого зазначеною статтею, полягає в умисному вчиненні *будь-яких з зазначених в диспозиції дій*, а саме: вчинення насильства фізичного, сексуального, психологічного чи економічного характеру (застосування насильства, що не спричинило тілесних ушкоджень, погрози, образи чи переслідування, позбавлення житла, їжі, одягу, іншого майна або коштів, на які потерпілий має передбачене законом право тощо).

Другим обов'язковим елементом об'єктивної сторони є *можливість настання чи настання фізичної або психологічної шкоди, яка була чи могла бути завдана потерпілому*. Діяння, які мають ознаки домашнього насильства, за відсутності доказів на підтвердження завдання (можливого завдання) шкоди фізичному та психологічному здоров'ю потерпілого, не охоплюються складом адміністративного правопорушення, передбаченого ч.1 ст.173² КУпАП, оскільки завдання (можливе завдання) шкоди в даному випадку є обов'язковою ознакою об'єктивної сторони даного проступку [11].

Останнім обов'язковим елементом об'єктивної сторони є наявність причинного зв'язку вчиненого діяння і наслідками, що настали.

Отже, домашнє насильство, у розумінні ст. 173² КУпАП, є адміністративним правопорушенням з матеріальним складом, оскільки потребує наявності не тільки певного діяння, але й спричинення або загрози спричинення шкоди фізичному або психічному здоров'ю потерпілого.

При цьому, для складу правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 173² КУпАП, не має значення поведінка потерпілої сторони. Свобода від насильства – це одне із основних прав людини [12].

Виходячи з граматичного тлумачення диспозиції даної норми КУпАП, орган поліції зобов'язаний при складанні протоколу про адміністративне правопорушення зазначати, конкретно в чому саме полягало насильство. Вказане прямо витікає з диспозиції статті (погрози, образи, чи переслідування, позбавлення житла, їжі, тощо) і це є обов'язковим. Якщо у матеріалах справи відсутні будь-які відомості про тілесні ушкодження (відсутня фізична шкода), а також відсутні будь-які докази, як от висновки психолого-психіатричної експертизи, покази свідків, потерпілих тощо, які би підтверджували заподіяння чи можливість заподіяння шкоди психічному здоров'ю особи, то суд не може притягнути особу до відповідальності саме за «домашнє насильство».

Таким чином, домашнє насильство, яке охоплюється диспозицією ч.1 ст. 173² КУпАП, має місце тоді, коли будь-які діяння фізичного, сексуального, психологічного чи економічного характеру тягнуть за собою настання або можливість настання шкоди фізичному або психічному здоров'ю потерпілого. Самі по собі, зокрема, нецензурні висловлювання та образи не формують собою домашнє насильство. Вони утворюють склад адміністративного правопорушення лише у тому випадку, коли такі висловлювання спрямовані на обмеження волевиявлення особи, якщо такі дії викликали у постраждалої особи побоювання за свою безпеку чи безпеку третіх осіб, спричинили емоційну невпевненість, нездатність захистити себе або завдали шкоди психічному здоров'ю особи.

Неприятні відносини не можуть розцінюватися як вчинення домашнього насильства, слугувати підставою формального складення протоколів про адміністративне правопорушення *без підтвердження таких обставин фактичними даними*. Сам лише протокол про адміністративне правопорушення без підтвердження сукупністю інших належних та допустимих доказів, не є безумовним та беззаперечним доказом на доведення вини особи у вчиненні адміністративного правопорушення [13].

Не утворюють складу адміністративного правопорушення «домашнє насильство» також конфлікти, що виникають з цивільних правовідносин (наприклад, користування спільним житлом, поділ майна тощо) [14].

Варто вказати, що суди часто закривають провадження у справах про домашнє насильство у зв'язку з відсутністю складу адміністративного правопорушення у випадку, якщо під час судового

розгляду буде встановлено, що сторони примирилися [15].

Суб'єктивна сторона правопорушення характеризується наявністю вини у формі умислу. Таким чином, під поняттям домашнє насильство, яке утворює склад адміністративного правопорушення, передбаченого ч.1 ст.173² КУпАП, підпадають лише такі діяння, якими *цілеспрямовано та навмисно* спричиняється емоційна невпевненість, страх або іншим чином завдається шкода психічному здоров'ю іншого члена сім'ї.

Суб'єкт правопорушення – спеціальний. Дія законодавства про запобігання та протидію домашньому насильству незалежно від факту спільного проживання поширюється на таких осіб: подружжя; колишнє подружжя; мати (батько) або діти одного з подружжя (колишнього подружжя) та інший з подружжя (колишнього подружжя); особи, які спільно проживають (проживали) однією сім'єю, але не перебувають (не перебували) у шлюбі між собою, їхні батьки та діти; особи, які мають спільну дитину (дітей); батьки (мати, батько) і дитина (діти); та ін.

Відповідно до частин другої та четвертої статті 3 СК України сім'ю складають особи, які спільно проживають, пов'язані спільним побутом, мають взаємні права та обов'язки. Сім'я створюється на підставі шлюбу, кровного споріднення, усиновлення, а також на інших підставах, не заборонених законом і таких, що не суперечать моральним засадам суспільства [16].

Таким чином, *потерпілим у справах про домашнє насильство може виступати член сім'ї, тобто особа, яка проживає разом або об'єднана з кривдником законними правами чи обов'язками щодо утримання*. Слід звернути увагу на наявну в цьому визначенні категорію «член сім'ї». Якщо такі дії будуть вчинені стосовно іншої особи, то це діяння повинно бути кваліфіковане за іншою статтею КУпАП [17]. Так, наприклад, у справі від 20 лютого 2024 року № 376/382/24 суд зазначив, що до матеріалів справи не додано доказів того, що потерпілий являється членом сім'ї особи, яка притягається до відповідальності, та вони пов'язані спільним побутом, чи спільно проживають, внаслідок чого мають взаємні права та обов'язки. У зв'язку з цим суд не має можливості встановити наявності об'єктивної сторони, відтак закриває провадження у справі зв'язку із відсутністю події та складу адміністративного правопорушення [18].

У випадку, якщо при розгляді справи буде встановлено, що особи (навіть якщо вони юри-

дично вважаються членами сім'ї) не об'єднані законними правами чи обов'язками щодо утримання, це є підставою для закриття провадження у справі за відсутністю об'єктивної сторони [19]. Вказане правило працює і у зворотному напрямі: наявність доказів того, що особи ведуть спільний побут та мають взаємні права і обов'язки щодо утримання, є підставою для кваліфікації дій протиправних особи як «домашнє насильство» і тоді, коли юридично особи не вважаються членами однієї сім'ї (наприклад, вчинення кривдником насильства відносно своєї дівчини чи її матері) [20; 21].

Висновки. Домашнє насильство є формою опосередкованого порушення громадського порядку та безпеки. Це вид правопорушень, який зачіпає приватну сферу, права та свободи індивідуальних осіб, спричиняючи негативні соціальні наслідки та сприйняття як соціально допустимі окремих видів насильницьких дій. Наприклад, хоча домашнє насильство відбувається у межах приватного простору та має наслідком порушення прав і свобод окремих осіб, воно також може серйозно впливати на соціум в цілому.

При оформленні матеріалів у справах про адміністративні правопорушення за статтею 173² КУпАП, уповноважені працівники Національної поліції найчастіше допускають наступні помилки:

1) не зазначено конкретно, в чому полягало насильство, так як це є обов'язковим за диспози-

цією статті (конкретний вид насильства та як його вчинено);

2) в матеріалах справи відсутні будь-які відомості про тілесні ушкодження або докази завдання / можливого завдання шкоди психічному здоров'ю потерпілого. Підтвердження завдання (можливого завдання) шкоди в даному випадку є обов'язковою умовою для притягнення особи до відповідальності;

3) відсутність підтвердження спрямованості дій кривдника обмежити волевиявлення потерпілого, його побоювання за свою безпеку;

4) не додано доказів, що особи є членами сім'ї або можуть такими вважатися (об'єднані законними правами чи обов'язками щодо утримання);

5) відсутні відомості про наявність умислу у кривдника на подавлення волевиявлення потерпілого, виникнення у нього побоювання за свою безпеку.

Подальші дослідження можуть спрямуватися на порівняння судової практики у справах про домашнє насильство різних регіонів / областей України для виявлення розбіжностей судового підходу. Це дозволить виявити тенденції у розгляді таких справ, визначити ключові проблеми та недоліки в правозастосуванні. Ще одним напрямом дослідження є встановлення особливостей кваліфікації інших складів правопорушень, що містяться у ст. 173² КУпАП.

Список літератури:

1. Рекордну кількість справ про домашнє насильство зареєстрували у 2024 році. Опендатабот (8 березня 2024 року). URL: <https://opendatabot.ua/analytics/domestic-violence-2023> (дата доступу: 26.04.2024)
2. Єдиний реєстр судових рішень. URL: <https://reyestr.court.gov.ua>
3. Гурковська К. А., Мороз О. Б. Проблеми реалізації положень Стамбульської конвенції у національному законодавстві України з протидії домашньому насильству та насильству за ознакою статі. *Юридичний електронний журнал*. № 2. 2023. С. 319-322.
4. Сукмановська Л. М. Особливості діяльності поліції як суб'єкта у сфері запобігання та протидії домашньому насильству. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 6. С. 406-409.
5. Мороз О. Б., Костовська К. М. До проблеми захисту дітей, що потерпіли від домашнього насильства. *The Journal of Eastern European Law*. 2023. № 114. С. 49-56.
6. Мороз О. Б., Хатнюк Ю. А., Бондар В. В. Захист прав дітей як складник національної безпеки України. *Соціально-правові студії: науково-аналітичний журнал*. 2023. Том 6, № 3, С. 104-111. (Scopus).
7. Мороз О. Б., Бесага І. В. Нормативно-правова база захисту дитини від насильства. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2023. Серія ПРАВО. Вип. 79: частина 2. С. 88-94.
8. Мороз О. Б., Хатнюк Ю. А. Роль органів національної поліції в запобіганні та протидії домашньому насильству. *Науковий вісник Ужгородського національного університету*. 2023. Серія ПРАВО. Вип. 80: частина 2. С. 88-94.
9. Сукмановська Л. М. Суб'єкти застосування спеціальних заходів щодо протидії домашньому насильству в Україні. *Юридичний науковий електронний журнал*. 2023. № 10. С. 433-437.
10. Постанова Сарненського районного суду Рівненської області у справі від 18 березня 2024 року № 572/1098/24. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/117756397>
11. Постанова Київського апеляційного суду у справі від 17 січня 2024 року № 372/2923/23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/116485053>

12. Постанова Закарпатського апеляційного суду у справі від 18 січня 2024 року № 301/3347/23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/116398076>
13. Постанова Львівського апеляційного суду у справі від 22 лютого 2023 року № 464/6486/22. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/109193737>
14. Постанова Верховного Суду у справі від 08 лютого 2021 року № 766/17398/20. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/94938699>
15. Постанова Марганецького міського суду Дніпропетровської області у справі від 20 березня 2024 року № 180/453/24. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/117837201>
16. Сімейний кодекс України: Кодекс України від 10.01.2002 № 2947-III. *Відомості Верховної Ради України*. 2002. № 21-22. Ст.135.
17. Постанова Іванівського районного суду Одеської області у справі від 07 лютого 2024 року № 499/117/24. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/116814691>
18. Постанова Сквирського районного суду Київської області у справі від 20 лютого 2024 року № 376/382/24. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/117308402>
19. Постанова Надвірнянського районного суду Івано-Франківської області у справі від 22 січня 2024 року № 348/2762/23. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/116563835>
20. Постанова Красногвардійського районного суду м. Дніпропетровська у справі від 06 березня 2024 року № 204/1841/24. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/117453074>
21. Постанова Ірпінського міського суду Київської області у справі від 19 лютого 2024 року № 367/1384/24. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/117178880>

Kiuntsli R.V., Besaha I.V., Yanchyk M.I. ADMINISTRATIVE LIABILITY FOR DOMESTIC VIOLENCE: QUALIFICATION ISSUES AND LEGAL ENFORCEMENT PROSPECTS

The authors highlight the impact of the COVID-19 pandemic on judicial practice in the field of prosecution for domestic violence and illuminate the trends in judicial proceedings on these issues during the conflict between Ukraine and Russia. The escalation of social conflicts and emotional tension caused by social isolation deepen family conflicts and lead to an increase in cases of domestic violence. It is noted that the lack of access to the legal system and social isolation increase the risk of violence.

The proposed study is dedicated to highlighting problematic aspects of state governance in the field of combating domestic violence in conditions of forced social isolation. The article reveals shortcomings in the procedural documentation of cases of administrative offenses by the National Police, resulting in the closure of proceedings in administrative offense cases or the return of protocols for revision to authorized entities. General recommendations are also provided for distinguishing the composition of the administrative offense «domestic violence» from other offenses and civil legal relations.

The authors of the article focus on the peculiarities of the composition of administrative offense 173² of the Code of Ukraine on Administrative Offenses regarding holding accountable for domestic violence. The research is based on the analysis of the most indicative court decisions of first-instance courts during the period from 2019 to 2024 in cases of administrative offenses under Article 173² of the Code of Ukraine on Administrative Offenses regarding accountability for domestic violence.

Key words: *prevention and combating of domestic violence; period of necessary social isolation; administrative offense; classification of offenses; deficiencies in procedural documentation.*